

Sedda ei mõista ükski ülesrääkida, mis kurvastus nüüd ühhe korraga senna rahhulikku maeasse olli tulnud. Tobril ei olnud puid ahju kütta, egga rahha, leiba osta, ja nüüd se hirm weel südda talwe aeal omma weikest maeast wälja miina, ja naese ning lastega, lep käes, kerjates ümber hulkuda. Külml olli ni kange, et Tobri ommas toas pingi ärralõhkus, ja sellega ahju kütis, et agga selgi bööl külml neid ärra ei wõttaks. Sest se olli liig hilja metsast kuiwi offi tua, ja polnud ka loma selle tarwis ollemas ja lummi olli süggaw. Nüüd tulli ühhe lapse mele wanna Raakhans, kedda nemmad allati otasid koju tulles. „Oh!“ ütles emma, ta tulles küll ilmaaegu; meie ei wõi temmale ühtegi anda. Agga lapsed ütlesid: „meie wõime jo naabri käest neid rasukest palluda, mis ta isse ei prugi; küllap need on wägga hästi meie nälgind wõera nokka järrel. Isja ei laitnud sedda nõu mitte, waid olli sega rahhul, et lapsed sel õhtul kurba meelt uisuguste mõttetega lahustasid. Ni pea kui pääw wähhä hakkas koitma, kargasid lapsed maast omma waese aseme pealt ülesse, teggid jäetand akna lahti, et saaksid nähha, kas Raakhans seal olleks. Ja mis naad arwasid olli ka nenda; sest wanna aus rone

istus jubba sarrapu otsas maea ees, ja lendas kohhe tuppa laua peale, et omma weikest sõbrat ühwa lehwitamisega ja kraaksumisega wõiks terretada. Agga lapsed tõstsid rõmo kiska, ja ärratasid wannemaid ülesse, hüides: „Jubba Hans siin!“ Ka Tobri rõmustas selle üle, „Tulle agga sisse!“ hüidis ta temma wästo, astus akna ette, ja sillitas tedda. „Sa leiad küll meie maea luggu hopis teisiti, ja ei nä mitte enam ni lahkiid filmi, kui endisel aeal; agga sinna olled meile süiski uisamma armas, kui muidugi, ja ni kaua kui meil endil weel su täis leiba on, pead sinna ka omma jäggu sama. Tulle sisse wanna seltsimees. Sa tulletad mo mele endisid parremaid päiwi. Oh, ei need küll enam taggasi tulle! Tulle sõbrake! Ei tea kas se, kes pärrast meid seie maeasse ellama tulles, sulle ilmas jälle middagi annab! Ja kes teab, kes meid waesid endid, kui pea nälgas ja ilma armuta peame ümber hulkuma, sõdab, ja meile warju kurja ilma eest, ja ü-maea annab. Neid sõnnu kuuldes nutsid naene ja lapsed, ja Tobril ennesel ollid filmad wet täis. Kaven nagu tundis ka nattu ke omma perrerahwa ahhastusest; ta wähtis nende peale, ja näitis nagu olleks ta sedda teadnud, mis neid nenda kurwaks teeks. Ta